

## Slzy Arkóny

Krleš

Ryk válečný Arkónou zní  
požár šírá i chrám  
Dým líbá tvář, skrz zář ohňů  
zoufalství lze v očích číst  
Vzpomínkami má mysl bloudí  
v časech dávných, kdy Svantovít  
úrodě přál a stáda hnal po pastvinách  
Do přístavu připlouvají  
sta poutníku hold vzdát  
pak náhle zlom, přináší kříž  
a zášť se závistí  
A s ní nenávist a boj  
přináší oheň jako dar  
a v mých očích zoufalství  
adráží zkázu a zmar

Boj lítý sílí na hradbách  
po třetí den raněných pláč  
jak hrůzná kulisa tu zní  
do uší Ránů posledních  
Vzdor slábne, sil již nezbývá  
dech krátí kouř co přibývá  
to víra otců skomírá  
když věčné město umírá  
Bílý kůň skrápí svojí krví nádvoří  
Arkónou vláčí modlu boha, Rujána hoří  
Podlá zrada vítá se se smrtí objetím  
třetí den zatíná meč osudné prokletí  
Už nemám pro co žít  
mé oči drásá sůl  
Arkónu svírá pláč - já pláču s ní.

Epoilog  
Všichni - žreci, muži i ženy se vrhali do plamenů,  
neboť nikomu z nich se nechtělo do poroby,  
nikomu z nich se nechtělo přijmout život za cenu ztráty svobody  
...  
Svontovíte, přijmi jejich oběť.